

[A. C. Normann.]

nu, da den danske besættelsesstyrke i Tyskland diskuteres i en mere rolig indenrigspolitisk periode end sidst og — hvad der er vigtigere — i en roligere udenrigspolitisk situation.

Jeg vil da gerne for at bidrage til øget klarhed om spørgsmålet spørge den højtærede forsvarsminister uden nogen som helst polemisk brod:

For det første: Føler regeringen sig forpligtet — det kunne man af faldne udtalelser tro at den gjorde — til at opretholde styrken i Tyskland, indtil de fremtidige linier i det vestlige forsvarssamarbejde er afklaret, uanset hvor længe dette måtte vare?

For det andet: Tillægger regeringen det nogen direkte militærværdi, at så ringe en styrke opretholdes i en helt isoleret stilling overfor en hundredfoldig overmagt, eller kan den opfattelse nu bekræftes — som jeg forstod var det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts, og som formentlig er almindelig både her og i udlandet — at en så minimal styrke kun kan have symbolsk betydning?

Op for det tredje: Hvis dette sidste er tilfældet, er det da ikke snart sådan, at Danmarks gode vilje er tilstrækkeligt manifesteret ved brigadens opretholdelse i Tyskland fem år længere, end det oprindeligt var lovet England, og iøvrigt også ved vor deltagelse i Atlantpagtsamarbejdet i det hele taget?

Der er jo her tale om en ydelse, der er ensbetydende med en betydelig økonomisk byrde, og efter hvad jeg forstår, er der stadig hårdt brug for officererne i de hjemlige afdelinger nu, da 18 måneders tjenestetiden er gennemført på et så tidligt tidspunkt, at selv en del af den bedste militære sagskundskab fandt det uforsvarligt.

Der bringes altså med brigadens forbliven i Tyskland et væsentligt offer fra dansk side, og det er forståeligt, at befolkningen under de nuværende forhold spørger efter nytten af dette offer.

Hvis det endda kunne oplyses, at de hidtidige regeringer i en stund af svaghed havde givet et løfte til England eller til enhedskommandoen om at søge brigaden opretholdt, kunne det måske forstås, eller hvis det lå således, at den højtærede udenrigsminister kunne sige til befolkningen: vi opretholder denne lille symbolske styrke for

at bevare en solidaritet med vore tidligere allierede, der ved fredsslutningen eller i de forestående internationale forhandlinger skal give os større indflydelse, f. eks. give Danmarks røst en større vægt i forhandlingerne om Tyskland, da vi har en livsinteresse i forholdet til Tysklands militære status, på samme måde som Sydslesvigsspørgsmålet mæner til ikke at svække vor medindflydelse. Hvis altså regeringen kunne sige: Danmark er stadig delagtig i besættelsesbyrden, så må vi også i kraft deraf være delagtige med en vis indflydelse i forhold til den kommende ordening, kunne det måske forstås. Men den faktiske stilling synes jo ikke engang at kunne bære en sådan begrundelse for Tysklandsbrigaden.

Jeg skal ikke komme ind på en nærmere omtale af spørgsmålet om Tysklands genoprustning, selvom det lovforslag, der her behandles, som sagt plejer at føre Atlantpartiernes talere ind på langt fjernere militæropolitiske emner. Det er ikke længe siden, det radikale venstres synspunkter med hensyn til Tysklands genoprustning blev ført frem her i det høje ting af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre). Derimod har jeg en bemærkning at gøre med henblik på mindretallets stilling i Sydslesvig, i hvilken forbindelse jeg er bange for at brigadens forbliven i Tyskland fører en på lang sigt mere alvorlig ulempe til alle de øvrige.

Forud for valget sidste forår havde jeg lejlighed til ude i landet i diskussioner med den højtærede udenrigsminister og med socialdemokratiets tidligere ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), at give udtryk for en ængstelse — en ængstelse, som ikke deltes af de to ærede medlemmer dengang — for, at brigadens tilstedeværelse så nær ved det danske mindretals område ville komme til at skade mindretallet i dets nationale hævde som følge af den upopularitet, fremmede besættelsestropper altid nyder, og de episoder af ubehagelig art, der let kunne opstå, især under øvelser længere op imod grænsen. Jeg har siden hørt bekræftet dernedefra, at denne ængstelse har været berettiget, og den fik en sørgelig understregning med den omfangsrige soldaterbataille i Itzehoe forleden. Nu skal jeg ikke her drage større slutninger af slagsmålet i